

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (sedmo vijeće)

12. travnja 2018.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Porez na dodanu vrijednost (PDV) – Direktiva 2006/112/EZ – Članci 63., 167., 168., 178. do 180., 182. i 219. – Načelo porezne neutralnosti – Pravo na odbitak PDV-a – Rok predviđen nacionalnim zakonodavstvom za izvršavanje tog prava – Odbitak dodatnog PDV-a plaćenog državi i koji je bio predmet dokumenata kojima se ispravljaju prvotni računi nakon naknadne naplate poreza – Dan od kojega rok počinje teći”

U predmetu C-8/17,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Supremo Tribunal de Justiça (Vrhovni sud, Portugal), odlukom od 2. siječnja 2017., koju je Sud zaprimio 9. siječnja 2017., u postupku

Biosafe – Indústria de Reciclagens SA

protiv

Flexipiso – Pavimentos SA,

SUD (sedmo vijeće),

u sastavu: A. Rosas, predsjednik vijeća, C. Toader i E. Jarašiūnas (izvjestitelj), suci,

nezavisna odvjetnica: J. Kokott,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za Biosafe – Indústria de Reciclagens SA, M. Torres i A. G. Schwalbach, *advogados*,
- za portugalsku vladu, L. Inez Fernandes, M. Figueiredo i R. Campos Laires, u svojstvu agenata,
- za Europsku komisiju, L. Lozano Palacios i M. Afonso, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisne odvjetnice na raspravi održanoj 30. studenoga 2017.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: portugalski

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 63., 167., 168., 178. do 180., 182. i 219. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (SL 2006., L 347, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120.; u daljnjem tekstu: Direktiva o PDV-u) kao i načela porezne neutralnosti.
- 2 Zahtjev je podnesen u okviru spora između društava Biosafe – Indústria de Reciclagens SA (u daljnjem tekstu: Biosafe) i Flexipiso – Pavimentos SA (u daljnjem tekstu: Flexipiso), povodom odbijanja potonjeg da Biosafeu plati dodatni iznos poreza na dodanu vrijednost (PDV) koji je ovaj platio na temelju rješenja o ponovnom razrezu poreza.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 Članak 63. Direktive o PDV-u propisuje:
„Oporezivi događaj i obveza obračuna PDV-a nastaju po isporuci robe ili usluga.”
- 4 Glava X. te direktive, koja se odnosi na odbitke, sadržava poglavlje 1., naslovljeno „Porijeklo i opseg prava na odbitak”, koje se sastoji od njezinih članaka 167. do 172. Članak 167. određuje:
„Pravo na odbitak nastaje u trenutku kad nastaje obveza obračuna poreza koji se može odbiti.”
- 5 Članak 168. navedene direktive navodi:
„Ako se roba i usluge koriste u svrhu oporezovanih transakcija poreznog obveznika, porezni obveznik ima pravo, u državi članici u kojoj provodi predmetne transakcije, odbiti sljedeće od PDV-a koji je dužan platiti:
(a) PDV koji se mora platiti ili koji je plaćen u toj državi članici za isporuku robe ili usluga koje je za njega izvršio ili će ih izvršiti drugi porezni obveznik;
[...].”
- 6 U poglavlju 4. navedene glave X., pod naslovom „Pravila za korištenje prava na odbitak”, nalaze se, među ostalim, članci 178. do 183. navedene direktive. U skladu s njezinim člankom 178.:
„Da bi ostvari[o] pravo na odbitak, porezni obveznik mora zadovoljiti sljedeće uvjete:
(a) za odbitke u skladu s člankom 168. točkom (a), vezano uz isporuku robe i usluga, mora imati račun izdan sukladno člancima 220. do 236. i člancima 238., 239. i 240.;
[...].”
- 7 Članak 179. te direktive propisuje:
„Porezni obveznik može provesti odbitak tako da od ukupnog iznosa PDV-a koji duguje za dano porezno razdoblje oduzme ukupni iznos PDV-a za isto razdoblje za koji ima pravo odbitka te ga koristi sukladno članku 178.

[...]"

- 8 U članku 180. navedene direktive određuje se:

„Države članice mogu dopustiti poreznom obvezniku da provede odbitak koji nije proveo u skladu s odredbama članaka 178. i 179.”

- 9 U skladu s člankom 182. navedene direktive, „države članice određuju uvjete i detaljna pravila primjene članka 180. i 181.”.

- 10 Članak 219. Direktive o PDV-u glasi kako slijedi:

„Jednako kao dokument tretira se i svaki dokument ili poruka koja izmjenjuje i dopunjuje prvotni račun te se poziva izričito i nedvojbeno na njega.”

Portugalsko pravo

- 11 Código do Imposto sobre o Valor Acrescentado (Zakonik o porezu na dodanu vrijednost), u verziji primjenjivoj u glavnom postupku (u daljnjem tekstu: CIVA), u članku 7., naslovljenom „Nastanak i obveza obračuna poreza”, određuje:

„1. Ne dovodeći u pitanje sljedeće stavke, PDV i obveza obračuna PDV-a nastaju:

(a) prilikom prijenosa robe, u trenutku u kojem je roba stavljena kupcu na raspolaganje.

[...]"

- 12 Članak 8. tog zakonika glasi:

„1. Neovisno o prethodnom članku, ako je prilikom prijenosa robe ili pružanja usluga u skladu s člankom 29. propisano izdavanje računa ili jednakovrijednog dokumenta, obveza obračuna PDV-a nastaje:

(a) u trenutku izdavanja računa ili jednakovrijednog dokumenta ako je poštovan rok predviđen za njihovo izdavanje.

[...]"

- 13 Članak 19. CIVA-e, naslovljen „Pravo na odbitak”, u stavku 2. propisuje:

„Pravo na odbitak poreza postoji isključivo ako se porez nalazi na sljedećim ispravama, koje su izdane na ime poreznog obveznika i nalaze se u njegovu posjedu:

(a) računi i jednakovrijedni dokumenti izdani u zakonitom obliku.

[...]"

- 14 U članku 22. stavku 1. CIVA-e predviđeno je:

„Pravo na odbitak nastaje u trenutku nastanka obveze obračuna poreza koji se može odbiti, u skladu s člancima 7. i 8., te se provodi odbijanjem od ukupnog iznosa poreza dugovanog na temelju oporezivih transakcija obveznika tijekom razdoblja za koje se podnosi prijava iznosa poreza koji se može odbiti, a za koji je obveza obračuna nastala tijekom tog istog razdoblja.”

15 Članak 29. stavak 7. CIVA-e propisuje:

„Račun ili jednakovrijedan dokument također mora biti izdan kada se mijenja oporeziva vrijednost neke transakcije ili porez koji se na istu odnosi, zbog bilo kojeg razloga, uključujući i zbog netočnosti.”

16 Članak 36. stavak 1. CIVA-e određuje da račun ili jednakovrijedan dokument naveden u njegovu članku 29. mora biti izdan najkasnije peti radni dan nakon dana nastanka obveze obračuna poreza u skladu s njegovim člankom 7. Međutim, u slučaju plaćanja koje se odnosi na isporuku robe ili pružanje usluga koje još nije obavljeno, dan izdavanja popratnog dokumenta uvijek će se podudarati s naplatom tog iznosa.

17 U skladu s člankom 37. stavkom 1. CIVA-e:

„Iznos plaćenog poreza mora se dodati na vrijednost računa ili jednakovrijednog dokumenta, kako bi se mogao potraživati od stjecatelja robe ili korisnika usluga.”

18 Članak 79. stavak 1. CIVA-e propisuje:

„Stjecatelj robe ili usluga koje podliježu porezu koji je jedan od poreznih obveznika navedenih u članku 2. stavku 1. točki (a) i koji djeluje u tom svojstvu, a nije oslobođen, zajedno s isporučiteljem solidarno je odgovoran za plaćanje poreza, ako nije izdan račun ili jednakovrijedan dokument čije je izdavanje na temelju članka 29. obvezno ili ako isti sadržava netočan podatak u pogledu imena ili adrese stranaka, naravi ili količine isporučenih robe ili usluga, cijene ili iznosa dugovanog poreza.”

19 U članku 98. stavku 2. CIVA-e predviđeno je:

„Neovisno o posebnim odredbama, pravo na odbitak ili povrat preplaćenog poreza može se ostvariti samo prije nego što isteknu četiri godine od nastanka prava na odbitak odnosno plaćanja viška poreza.”

Glavni postupak i prethodna pitanja

20 Tijekom razdoblja između veljače 2008. i svibnja 2010. Biosafe je Flexipisu, koji je obveznik PDV-a, prodao kaučukov granulat proizveden od recikliranih guma za ukupan iznos od 664 538,77 eura, uz primjenu snižene stope PDV-a od 5 %.

21 Nakon porezne kontrole provedene tijekom 2011., a koja se odnosila na porezne godine 2008. do 2010., portugalska je porezna uprava smatrala da je trebalo primijeniti redovnu stopu PDV-a od 21 % te je provela naknadnu naplatu PDV-a u ukupnom iznosu od 100 906,50 eura.

22 Biosafe je platio taj iznos te je od Flexipisa zatražio njegov povrat, uz upućivanje poziva na plaćanje. Flexipiso je odbio platiti taj dodatni PDV, osobito zato što nije mogao provesti njegov odbitak, s obzirom na to da je rok od četiri godine, predviđen člankom 98. stavkom 2. CIVA-e, za transakcije poduzete do 24. listopada 2008. istekao prije primitka poziva na plaćanje 24. listopada 2012. te on nije dužan snositi posljedice pogreške za koju je odgovoran isključivo Biosafe.

23 Nakon tog odbijanja Biosafe je podnio tužbu kako bi ishodio osudu Flexipisa na povrat iznosa koji je platio, uvećanog za zatezne kamate. Prvostupanjski i žalbeni sud odbili su tu tužbu te su smatrali da se – iako postoji obveza prevaljivanja PDV-a – stjecatelju robe plaćanje tog poreza može naložiti samo ako su računi ili jednakovrijedni dokumenti izdani na vrijeme kako bi mu omogućili provedbu njegova odbitka. Oni su smatrali da, što se tiče poziva na plaćanje koje je Flexipiso primio više od četiri godine

nakon izdavanja prvotnih računa, Biosafe ne može na Flexipiso prevaliti u njima sadržan PDV jer potonji više nema pravo provesti odbitak PDV-a, a sigurno je i da je za pogrešku u pogledu primjenjive stope odgovoran Biosafe.

- 24 Biosafe je potom podnio žalbu u kasacijskom postupku sudu koji je uputio zahtjev, Supremo Tribunalu de Justiça (Vrhovni sud, Portugal). Potonji navodi da postoji sumnja u pogledu pitanja je li člancima 63., 167., 168., 178. do 180. i 182. Direktive o PDV-u kao i načelu porezne neutralnosti protivno nacionalno zakonodavstvo iz kojeg proizlazi da – u okolnostima kakve su one iz glavnog postupka – rok tijekom kojeg stjecatelj može provesti odbitak dodatno plaćenog PDV-a počinje teći od dana izdavanja prvotnih računa, a ne od izdavanja ili primitka dokumenata kojima se ti računi ispravljaju. Također, prema njegovu mišljenju, postoji sumnja u to može li stjecatelj u takvim okolnostima odbiti plaćanje dodatnog PDV-a zbog nemogućnosti provedbe njegova odbitka.
- 25 U tim je okolnostima Supremo Tribunal de Justiça (Vrhovni sud) odlučio prekinuti postupak i postaviti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

- „1. Protive li se Direktivi [o PDV-u], a posebno njezinim člancima 63., 167., 168., 178. do 180., 182. i 219., kao i načelu neutralnosti, propisi iz kojih proizlazi da se, u slučaju kada je u pogledu prodavatelja robe, obveznika PDV-a, izvršena porezna inspekcija iz koje je proizišlo da je stopa svojevremeno primijenjenog PDV-a bila niža od one koju je trebalo primijeniti, koji je državi platio dodatni porez i koji od kupca, koji je također obveznik PDV-a, želi ishoditi odgovarajući iznos, rok unutar kojeg se može ostvariti odbitak spomenutog poreza računa od trenutka ispostavljanja prvotnih računa, a ne od slanja ili primitka dokumenata kojima se ti računi ispravljaju?
2. U slučaju niječnog odgovora na gore navedeno prethodno pitanje, javlja se dvojba u vezi s time protivi li se toj direktivi i posebno istim prethodno navedenim člancima te načelu neutralnosti propis iz kojeg proizlazi da, nakon što su primljeni dokumenti kojima se ispravljaju prvotni računi, koji su nastali kao posljedica porezne inspekcije i plaćanja dodatnog poreza državi, radi ishođenja plaćanja spomenutog dodatnog poreza u trenutku u kojem je već istekao navedeni rok za ostvarivanje prava na odbitak, kupac može legitimno odbiti izvršiti plaćanje, zato što nemogućnost odbitka dodatnog poreza opravdava odbijanje njegova prijenosa?”

O prethodnim pitanjima

Prvo pitanje

- 26 Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članke 63., 167., 168., 178. do 180., 182. i 219. Direktive o PDV-u kao i načelo porezne neutralnosti tumačiti na način da im se protivi propis države članice na temelju kojeg se – u okolnostima kao što su one iz glavnog postupka, u kojima je nakon naknadne naplate poreza državi plaćen dodatni PDV te je isti bio predmet dokumenata kojima se ispravljaju prvotni računi više godina nakon isporuke predmetne robe – uskraćuje pravo na odbitak PDV-a zato što je rok predviđen tim propisom za izvršavanje tog prava počeo teći od izdavanja prvotnih računa te je u međuvremenu istekao.
- 27 U tom pogledu valja podsjetiti na to da, prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, pravo poreznih obveznika da od PDV-a koji su dužni platiti odbiju ulazni PDV koji moraju platiti ili koji su platili za primljenu robu i usluge predstavlja temeljno načelo zajedničkog sustava PDV-a koje je uspostavljeno zakonodavstvom Unije (presuda od 21. ožujka 2018., Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, t. 37. i navedena sudska praksa).

- 28 Svrha je režima odbitka u cijelosti rasteretiti poduzetnika tereta PDV-a, dugovanog ili plaćenog u okviru svih njegovih gospodarskih djelatnosti. Tako zajednički sustav PDV-a jamči neutralnost oporezivanja svih ekonomskih aktivnosti, ma kakvi bili njihovi ciljevi ili rezultati, pod uvjetom da su načelno same spomenute aktivnosti podvrgnute PDV-u (presuda od 21. ožujka 2018., Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, t. 38. i navedena sudska praksa).
- 29 Kao što je to Sud više puta naglasio, pravo na odbitak iz članka 167. i sljedećih Direktive o PDV-u čini sastavni dio mehanizma PDV-a te se ono u načelu ne može ograničiti. Posebno, ono se ostvaruje odmah za sve poreze koji su teretili ulazne transakcije (presuda od 21. ožujka 2018., Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, t. 39. i navedena sudska praksa).
- 30 Međutim, pravo na odbitak PDV-a podređeno je poštovanju i materijalnih i formalnih zahtjeva ili uvjeta (presuda od 21. ožujka 2018., Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, t. 40. i navedena sudska praksa).
- 31 Kada je riječ o materijalnim zahtjevima ili uvjetima, iz članka 168. točke (a) Direktive o PDV-u proizlazi da, kako bi se moglo koristiti navedenim pravom, s jedne strane, dotična osoba treba biti „porezni obveznik” u smislu te direktive i, s druge strane, porezni obveznik robom ili uslugama na koje se poziva kako bi opravdao pozivanje na odbitak PDV-a treba se kasnije koristiti za potrebe vlastitih oporezovanih transakcija, a da je ranije tu robu odnosno te usluge isporučio drugi porezni obveznik (presuda od 21. ožujka 2018., Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, t. 41. i navedena sudska praksa).
- 32 Što se tiče načina izvršavanja prava na odbitak PDV-a, koji su slični formalnim zahtjevima ili uvjetima, člankom 178. točkom (a) Direktive o PDV-u predviđeno je da porezni obveznik mora imati račun izdan sukladno njezinim člancima 220. do 236. i člancima 238., 239. i 240. (presuda od 21. ožujka 2018., Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, t. 42. i navedena sudska praksa).
- 33 Iz prethodno navedenoga proizlazi da, iako u skladu s člankom 167. Direktive o PDV-u pravo na odbitak nastaje istodobno s obvezom obračuna poreza, njegovo je ostvarivanje, u skladu s člankom 178. iste direktive, načelno moguće tek od trenutka u kojem porezni obveznik raspolaže računom (presuda od 21. ožujka 2018., Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, t. 43. i navedena sudska praksa).
- 34 Sukladno tekstu članka 167. i članka 179. prvog podstavka Direktive o PDV-u, pravo na odbitak načelno se ostvaruje u istom razdoblju u kojem je nastalo, i to u trenutku kada nastane obveza obračuna poreza.
- 35 Međutim, sukladno člancima 180. i 182. iste direktive, poreznom obvezniku može se dopustiti odbitak i u slučaju da nije ostvario svoje pravo u razdoblju kada je ono nastalo, poštujući pritom uvjete i postupke utvrđene nacionalnim propisima (presuda od 21. ožujka 2018., Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, t. 45. i navedena sudska praksa).
- 36 Međutim, mogućnost ostvarenja prava na odbitak PDV-a bez vremenskog ograničenja bila bi protivna načelu pravne sigurnosti, koje zahtijeva da se porezna situacija poreznog obveznika u vezi s njegovim pravima i obvezama prema poreznim tijelima ne smije vremenski neograničeno dovesti u pitanje (presuda od 21. ožujka 2018., Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, t. 46. i navedena sudska praksa).
- 37 Sud je već utvrdio da se prekluzivni rok – čije propuštanje ima za posljedicu sankcioniranje nedovoljno pažljivog poreznog obveznika koji je propustio zatražiti odbitak ulaznog PDV-a te time izgubio pravo na odbitak – ne može smatrati nespojivim sa sustavom uspostavljenim Direktivom o PDV-u sve dok se, s jedne strane, taj rok primjenjuje na isti način na istovjetna prava u području poreza koja se temelje na unutarnjem pravu i na ona koja se temelje na pravu Unije (načelo ekvivalentnosti) te sve

dok, s druge strane, u praksi ne onemogućava ili pretjerano otežava ostvarivanje prava na odbitak PDV-a (načelo djelotvornosti) (presuda od 21. ožujka 2018., Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, t. 47. i navedena sudska praksa).

- 38 Osim toga, sukladno članku 273. Direktive o PDV-u, države članice mogu propisati i druge obveze koje smatraju potrebnima kako bi osigurale pravilnu naplatu PDV-a i spriječile utaju. Naime, borba protiv eventualne utaje, izbjegavanja ili zlouporabe cilj je koji navedena direktiva prepoznaje i potiče. Međutim, mjere koje države članice mogu poduzeti na temelju njezina članka 273. ne smiju nadilaziti ono što je nužno za ostvarivanje tih ciljeva. Stoga se takve mjere ne mogu koristiti na način da sustavno dovedu u pitanje pravo na odbitak PDV-a i stoga neutralnost PDV-a (presuda od 21. ožujka 2018., Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, t. 48. i navedena sudska praksa).
- 39 Budući da je odbijanje prava na odbitak iznimka u primjeni temeljnog načela koje to pravo predstavlja, nadležna porezna tijela dužna su prema pravnim standardima utvrditi da postoje objektivni dokazi o postojanju utaje ili zlouporabe. Na nacionalnim je sudovima potom da provjere jesu li dotična nadležna porezna tijela utvrdila postojanje takvih objektivnih dokaza (presuda od 28. srpnja 2016., Astone, C-332/15, EU:C:2016:614, t. 52. i navedena sudska praksa).
- 40 U ovom slučaju iz zahtjeva za prethodnu odluku proizlazi da je portugalska porezna uprava, nakon poreznog nadzora provedenog tijekom 2011., naknadno naplatila PDV koji se odnosi na isporuke robe do kojih je došlo između veljače 2008. i svibnja 2010., a na koje je Biosafe pogrešno primijenio sniženu umjesto redovne stope PDV-a. Biosafe je potom proveo ispravak PDV-a i platio dodatni PDV te izdao pozive na plaćanje, koji, prema navodima suda koji je uputio zahtjev, predstavljaju dokumente kojima se ispravljaju prvotni računi.
- 41 Portugalska vlada smatra da su Biosafe i Flexipiso namjerno i opetovano tijekom razdoblja od najmanje dvije i pol godine provodili sustavnu utaju i izbjegavanje plaćanja poreza. Doista, u takvoj se situaciji ne može isključiti postojanje takvih praksi. Međutim, u okviru postupka iz članka 267. UFEU-a, koji se temelji na jasnoj podjeli zadaća između nacionalnih sudova i Suda, ocjena činjenica spada u nadležnost nacionalnog suda. Sud je osobito ovlašten samo iznijeti tumačenje ili se izjasniti o valjanosti akata Unije na temelju činjenica koje mu je naznačio nacionalni sud (presuda od 8. svibnja 2008., Danske Svineproducenter, C-491/06, EU:C:2008:263, t. 23. i rješenje od 14. studenoga 2013., Krejci Lager & Umschlagbetrieb, C-469/12, EU:C:2013:788, t. 28.). Međutim, u ovom predmetu sud koji je uputio zahtjev navodi da je izvjesno da se pogreška koja je počinjena u pogledu odabira primjenjive stope PDV-a može pripisati Biosafeu.
- 42 U tim je okolnostima jasno da Flexipiso objektivno nije mogao izvršiti svoje pravo na odbitak prije nego što je Biosafe proveo ispravak PDV-a, s obzirom na to da prije toga nije raspolagao dokumentima kojima se ispravljaju prvotni računi niti je znao da se duguje dodatni PDV.
- 43 Naime, materijalni i formalni uvjeti koji daju pravo na odbitak PDV-a ispunjeni su tek nakon navedenog ispravka te je Flexipiso stoga tek od tada mogao zahtijevati da mu se – u skladu s Direktivom o PDV-u i načelom porezne neutralnosti – olakša teret dugovanog ili plaćenog PDV-a. Stoga, s obzirom na to da Flexipiso nije pokazao postojanje nepažnje prije primitka poziva na plaćanje i da ne postoji zlouporaba ili udruživanje s Biosafeom u svrhu počinjenja prijevare, izvršavanju prava na odbitak PDV-a ne može se valjano suprotstaviti rok koji je počeo teći od dana primitka prvotnih računa i koji je za određene transakcije istekao prije navedenog ispravka (vidjeti u tom smislu presudu od 21. ožujka 2018., Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, t. 50.).
- 44 Stoga na prvo pitanje valja odgovoriti da članke 63., 167., 168., 178. do 180., 182. i 219. Direktive o PDV-u kao i načelo porezne neutralnosti treba tumačiti na način da im se protivi propis države članice na temelju kojeg se – u okolnostima kao što su one iz glavnog postupka, u kojima je nakon naknadne naplate poreza državi plaćen dodatni PDV te je isti bio predmet dokumenata kojima se

ispravljaju prvotni računi više godina nakon isporuke predmetne robe – uskraćuje pravo na odbitak PDV-a zato što je rok predviđen tim propisom za izvršavanje tog prava počeo teći od izdavanja prvotnih računa te je u međuvremenu istekao.

Drugo pitanje

- 45 Svojim drugim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita može li stjecatelj, u slučaju negativnog odgovora na prvo pitanje, u okolnostima kao što su one iz glavnog postupka odbiti isporučitelju platiti dodatni PDV koji je potonji platio zato što više ne može provesti odbitak tog dodatnog iznosa jer je protekao rok predviđen nacionalnim zakonodavstvom za provedbu prava na odbitak.
- 46 Iz odgovora na prvo pitanje proizlazi da se poreznom obvezniku u takvim okolnostima ne može uskratiti pravo na odbitak dodatnog PDV-a zato što je rok predviđen nacionalnim zakonodavstvom istekao. S obzirom na taj odgovor, na drugo pitanje nije potrebno odgovarati.

Troškovi

- 47 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (sedmo vijeće) odlučuje:

Članke 63., 167., 168., 178. do 180., 182. i 219. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost kao i načelo porezne neutralnosti treba tumačiti na način da im se protivi propis države članice na temelju kojeg se – u okolnostima kao što su one iz glavnog postupka, u kojima je nakon naknadne naplate poreza državi plaćen dodatni porez na dodanu vrijednost (PDV) te je isti bio predmet dokumenata kojima se ispravljaju prvotni računi više godina nakon isporuke predmetne robe – uskraćuje pravo na odbitak PDV-a zato što je rok predviđen tim propisom za izvršavanje tog prava počeo teći od izdavanja prvotnih računa te je u međuvremenu istekao.

Potpisi